

Още отъ първитѣ дни се рѣши, че сѣки отъ насъ ще има два пѣтя на недѣлята по единъ чясъ расходка. Тая добрина ни се правеше сѣтнѣ сѣки два дена, а по сѣтнѣ сѣки день, освѣнь праздницитѣ.

Отивахми на расходка сѣки отдѣлно и мѣжду двама вардаци, които носяхъ пушката на рамо. Колкото за мене, азъ като бѣхъ туренъ на дѣното у салата, не можяхъ да излѣзъ безъ да прѣминъ прѣдъ тѣмницата на сичкитѣ италиански политически отсѣдени, освѣнь Марончели, който бѣше само той, тѣй да речемъ, заровенъ подъ насъ.

Сичкитѣ съсъ нискъ гласъ казувахъ ми прѣзъ прозорчето на тѣмницата имъ: Добра расходка! Нъ азъ не можяхъ да се въспрѣ, нити да поздравя нѣкого.

Слизаше се прѣзъ една сѣлба, прѣминуваше се прѣзъ единъ голѣмъ дворъ, и дожаждаше се върху единъ брѣгъ срѣщу пладня, отъ дѣто се виждаше градътъ Брюнъ и една голѣма чясть отъ околности-тъ му.

У тоя дворъ за който рекохъ, намираше се едно голѣмо число редовни отсѣдени, едни, които отивахъ и идяхъ по работата си, други които се расходдахъ на купища, и приказвахъ. Сичкитѣ ме здрависвахъ съсъ много почетъ и си казвахъ помѣжду си: «Този не е вѣлхва като насъ, а пакъ тѣмницата му е потежка отъ нашята.»

И наистина, тѣ имахъ по много свобода отъ мене.

Чувахъ тия разсѣждения и други още, и имъ отвращахъ на здрависванѣто искрено. Единъ отъ тѣхъ ми казува единъ пѣтъ: «Здрависванѣто ви, господине, прави ми добро. Видите, разумѣвасе, върху физиономията ми нѣщо, което непоказува убиецъ. Повлѣченъ отъ една злочеста страсть, направихъ ед-